

Dreyers

„To Mennesker“ i World Cinema

**Ikke saa daarlig, som Svenskerne
gjorde den til**

Medens vor kendte Filminstruktør Carl Th. Dreyer herhjemme hentede sig en eklatant Pressefiasko paa »Vredens Dage«, blev denne Film, i Lighed med andre Steder i Udlandet, en overordentlig stor Succes i Sverige. Det førte med sig, at Carl Th. Dreyer modtog et Tilbud om at arbejde for svensk Film. Resultatet var den særegne Film »To Mennesker«, som imidlertid kun gik een Dag paa Premièrebiografen; Anmeldelserne var iskolde, og Publikum holdt sig helt væk.

Efter denne Modtagelse er der ikke noget at sige til, at Filmen aldrig naaede til Danmark, og først i Gaar fik vi den at se ved en Forestilling i World Cinema, arrangeret af Dansk Filmsamfund. Dreyer har selv udtalt, at »To Mennesker« ikke tilfredsstiller ham, fordi han her for første Gang har maattet gaa paa Akkord. Filmens Producent nægtede at lade de to ret ukendte unge Skuespillere, som Dreyer havde fundet frem til Filmens eneste to Roller, medvirke, og krævede i Stedet Georg Rydeberg, som selvfølgelig trækker Folk til Huse, og saa Wanda Rothgardt. Dette Valg svækker, ja dræber Filmen.

»To Mennesker« foregaar i et Par Stuer, og der er kun to Personer, en Videnskabsmand og hans Hustru. Videnskabsmanden er blevet beskyldt for Svindel overfor en Kollega, det er »en pinlig Affære«, og den bevirker, at der opstaar en Mur af Medmenneskers Foragt omkring dem. De lever og aander kun i deres egne Stuer, man aner i Atmosfæren, at de er isolerede fra Omverdenen. Trods deres store Kærlighed til hinanden kan de ikke sammen finde en Vej fremad — der er noget af Sartres »Lukkede Døre« over Situationen. Det er en kold, moderne — omend noget melodramatisk — Historie, og den er ganske negativ i sin Tendens, Pessimismen ligger i Billederne, og Udløsningen kommer i begges Selvmord, en Scene, der stod ene med sin Fred og Resignation.

Hvor udmærket Wanda Rothgardt end var, saa kunde hun ikke forhindre, at Georg Rydeberg slog Filmen i Stykker; han er selv kølig i sit Spil, men denne Videnskabsmand er Ild og Idealisme. Et Smertensudbrud, som han skulde give Udtryk for, var derfor nærmest beklemmende at overvære.

Carl Th. Dreyer havde naturligvis som vanligt lagt Vægt paa Nærbillederne, de sprang en i Øjnene og fastholdt Opmærksomheden Gang paa Gang, men skønt »To Mennesker« har mange gode filmiske Sider, kan det ikke skjules, at dens svage Side ligger i Spændetrøjen: to Mennesker i eet Rum. Da det faktisk ikke tjener til noget epokegørende Formaal at fastholde denne Ramme, faar Filmen unægtelig et Præg af Effekt — uden Virkning.

Een Ting er dog givet: »To Mennesker« er ikke saa daarlig, som Svenskerne gjorde den til. Den fortalte beske Ting i en Krigstid, og det løber Folk jo ikke efter. Med alle sine iøjnefaldende Fejl er den alligevel mere seværdig end de fleste af de Film, der samler fulde Huse i Øjeblikket. B. P.